

Domači Prijatelj

Mesečnik za odjemalce

Vydrove tovarne hranil, v Pragi VIII.

Letnik V.

Predplačati se ne more.

1. decembra 1908.

S čim prihranjujete svojega otroka?

Nikakor nimamo namen mamicam naganjati strah za malega svetoobčana, ako li ne prihranjuje z Vydrovo otroško moko. Bilo, je in bode na milijarde otrok, ki je nise poznali in zrastejo tudi brez nje. Ali...? Dasi je šla ista po sledu moke svetovnoznane glede namena in učinka, pride vendar k veljati tam, kjer razvoj otroka ni pripuščen naravi in slučaju. Razuma mati na drži le samo laskanje kot nežbo pečo. Spoznava, da je ravno prvi način hranjenja podlaga za njegovo bodoče zdravje.

Premislite: Desedanja moka je v znamenju svoje draginje nesla s seboj tudi nazor da je ta izdelek le zdravilo. Tudi se ni nikoli uživala, dokler je bil otrok zdrav. Do tega trenutka se zpeloh ne misli važno na to, kaj otroku zamore škoditi. On znaša vse, ter donaša k ustom, kar mu sploh pride v roke. Zrastlo ji že takih otrok, raste, in še izraste. Marsikedar se pa metoda ne podari in ima strašne nasledke.

Ni pa tudi bilo pri tisočeri družinah drugače mogoče. Računilo se je. Cena otroške moke je bila visoka, vsled česar manj premožnim družinam ni bilo mogoče uporabljati izdelek, ki služi malim, kot blagodarna hrana.

Z Vydrovo otroško moko se pa seveda stane radikalni preobrat. Cena iste omogoči uporabo pri vseh družinah.

Ponovimo tu primerjanje, kar se tiče cene vse, pri nas prodajne moke:

Nestletova otroška moka 100 gramov	44	vin.
Kufeketova	50	"
"Astra"	63	"
"Tolokna"	54	"
Vydrova	24	"

Cena Vydrove otroške moke, kar dobesedno navajamo, nima na slabšo kakovost napram drugi najmanjšega vpliva. Primerjate li njeno kemično sestavino, koja je analiziral profesor tehnične visoke šole gospod J. Hanuš s sestavinami druge, najdete nasprotno, da njena kakovost presega vse druge izdelke; toraj že iz tega stališča zasluži Vašo pozornost.

Zavežemo se plačati vsako kemično analizo, storjeno v autoriziranem kemičnem laboratoriju, ako ne bi odgovarjala navedenim številkam, s čim hočemo dokazati, da naše besedovanje ni le prazna reklama, ampak delo vestnega podjetja. Ravno z nizko ceno računimo na to, da bi bila Vydrova otroška moka povsod razširjena kot pravi živž otrok, da bi jim služila kakor izborna hrana, koja vpliva na otroški razvoj v dobi, ko jo najbolj potrebuje. Le iz zdravega, krepkega otroka izraste zdrav človek. Hraniti ga in pečevati kar je že odveč, tudi ni dobro. Ravno z rednim hranjenjem se prepreči mnogo hudo, katero bi imelo gotove posledice v poznejšem času.

Prihranjevanje z otroško moko je že jako staro in ponavljamo le, da nismo vpeljali nič novega. Hočemo edino to, v čem tudi z nami soglasi vsak zdravnik, da bi bil otrok hranjen pravilno, kar se doseže le z otroško moko. Ne trdimo, da se to ne bi moglo storiti tudi s konkurenčnimi izdelki, glavno je to, da temu zabranjuje le visoka cena vseh do sedaj v trgovino vpeljanih izdelkov.

Navajamo le to posebnost Vydrove otroške moke, da ne presega druge le z množino hranilnih snovi, ampak je tudi vkusnejši. Na tek vpliva način izdelovanja, pri čem nastane isti dišeči vkus, tako sladki, kar je last le naše moke. Zato jo otroci radi uživajo in ker ima več redilnih snovi, kakor druga, se po njej rede in rasto.

Dasi nas loči le kratki čas, odkar smo jo začeli razpošiljevati, pojavila sta se že dva učinka. Prvi, da malim Vydrovcem prija, in da so stariši zadovoljni. To je nje namen in naša dolžnost. Veselimo se le tega, da s svojim izdelkom osrečimo mnogo otrok in starišev, kateri so prišli do pričanja pri prihranjevanju svojih malih.

Drugi učinek opazujemo v ravno kar izdani izjavi konkurence, v kateri hoče dokazati, da je vse nič proti njej, posebno to, kar je po ceni. Močno se moti! Ne bo sodnika, da bi to rozsodil, ker to pač lahko stori vsaka mati sama.

Ne nasprotujemo s kakovostjo, ker to lahko dokažemo teoretično in praktično, ampak s ceno, kajti sodimo, da pri dobro vpeljani prodaji in tem večjem prometu tudi najdemo svoj dobiček. Toraj razpečavanje je že znano, mi pa se že veselimo da je bila naša misel dobra in vspeh Vydrove otroške moke gotov.

Vydrova otroška moka bodi smatrana vselej kot živež, namenjen za prihranjevanje otrok. Enako tudi je krepilno sredstvo otrokom slabotnim ter lek trpečim na črevesnem kataru.

Nova priznanja Vydrove otroške moke.

Jakob Šeligo, tovar. delavec, Breg, Borovnica: Pošljite mi zopet Vaše otroške moke, kajti našemu Franciku prav dobro tekne. in tudi se očevidno redi. Ne bodemo več brez nje, ter priporočal jo bodem vsakemu.

Jos. Fišer, Bradačov, p. Cettoraz na češkem: Poslana otroška moka je izborna. Prava dobrota otrokom. Naši majhni Vydrovki znamenito propeva: častitamo Vam k tako izbornemu izdelku.

Karol Podhajsky, Dunaj X./I.: Otroška moka se je pri naši Ivanki imenitno izkazala, ostanemo i nadalje Vaši odjemalci.

Fran Červený, posestnik, Kobilnice p. Dobrovice na Češkem: Pošljite nam zopet Vašo otroško moko, brez katera ne moremo več biti.

Vincenc Pudelsky, želez. čuvaj, Přivoz pri Moravs. Ostravi: Pošljite zopet 2 kg Vaše otroške moke, kajti zaloga je že pošla, ker našemu majhnemu izbornu tekne.

Antonija Prokešova, prodaj. sadja, Košire: Pošljite mi zopet 1 kg Vaše otroške moke; našemu Bogomilu prav dobro tekne. Imamo veselje iz njega, kajti v šterih tednih, odkar mu dajamo Vašo moko, je postal precej težji.

Jos. Vašiček, učitelj, Ratimov v Šleziji: Pošljite nam zopet 3 kg Vaše otroške moke, prepričali smo se o njeni dobroti ter zato naročujemo zopet.

Ana Fišerova, soproga učitelja, v Pragi VII. Že dva meseca naročujemo Vašo otroško moko, katera našemu Slavkotu prav dobro diši in tekne.

Jos. Podzimek, Litomeřice: Naročujem stem 3 kgo Vaše otroške moke, ter prosim, da mi jo pošljite z obratno pošto, ker naša Anica je jako nemirna, ako ji ista manjka. V tem kratkem času se je na njo tako privadila, da nič družega noče.

Anton Mazal, Opatovice, p. Dedice: Našemu Tomažeku Vaša otroška moka prav dobro diši.

Alojz Sommer, c. kr. davčni asistent, Vyzovice: Ker nam že čez tedem primanjkuje Vaša otroška moka, brez katere pa moja 7 mesečna hčerka ne more biti, kajti sedaj, ko nam je zmanjkalo moke, otrok po noči malo spi. Ves čas pa, ko je zživala Vašo izbornu moko, prespala je skoraj celo noč in tudi po dněvi, zato prosim, da mi jo nemudoma zopet pošljete.

Jos. Svoboda, monter, Mlada Boleslav: Poravnam poslano mi otroško moko, ter prosim, da mi jo nemudoma zopet pošljete. Moram podati o nji le najlepše izpričevalo. Čudijo se našemu sinčku, kako mu prospeva, ter mislijo, da je dojen.

Nove oblate „Destinn“

smo začeli ravnokar razpošiljevati. Krhki izdelek sadnega vkusa. Škatlja 50 kosov 2 K 50 v. Nedajte se motiti, da so glede na nizko ceno slabše kakovosti. To je izdelek Vydrove tovarne, toraj ne tajno ponujani, kakor tržno blago. Vdrugič ne bi kupili, zato pa grajali. To pa ni nočemo, in tudi se ne zgodi.

Vydrova gorčica.

Okusila si, skrbna gospodinja? Še sedaj ne? Uljudno prosimo, napravi majhno naročilo. Nič boljšega ne moreš predložiti na svojo mizo. Lahko bi ponavljali, kakor pri „Destinnkah“: to ni tržno blago, s kakoršnim so obloženi trgovci. Vkus Vydrove gorčice je v resnici delikatni. Steklenica $\frac{1}{4}$ kg po francoskem ali pa kremžkem načinu 80 vin.

Vydrov „Buchtin“.

Češpljevi, makovi, sirovi, jabolčni, to so buhtelni le takrat polni vonja, ako so odišavljani z „Buchtinom“. Verujte to, drage gospodnje! Je tudi vzdržljiv. V stekleničici ne zgubi vonja. Ista stane 1 K; obsega $\frac{1}{4}$ kg, kar zadostuje za 50 kg moke. **Uporabljajte ga pri božičnih poticah!** Pustite naročilu priložiti eno steklenico.

DOMAČI PRIJATELJ

LETNIK V.

PRAGI, 1. DECEMBRA 1908.

STEV. 12.

Dr. IVO ŠORLI:

DOKTOR SKALA NA GORAH.

(ČRTICA.)

Družba se je pomikala težko, počasi proti vrhu. Popolnoma navpično je vodila pot čez ostro kamenje, in noge so postajale vsak hip bolj težke. Nihče se ni brigal več za drugega, vsak je videl samo to visoko tja gor nekam v zrak kipečo steno pred seboj in je plezal s skoraj živalsko potrpežljivostjo in vstrajnostjo, a tudi s skoraj živalsko topostjo po njej navzgor. Tako se je bil oni pestri, živahni klopčič, ki se je tako pogumno zavalil prvo ped poti iz doline navzgor, polagoma čisto razpustil, in je bila ogromna postava dr. Skale tam spodaj slednjič kakor vozel na koncu dolge, vse potrgane niti.

Ne da bi dr. Skala ne bil mogel hoditi, z velikim veseljem je bil celo opazil, da so mu noge kar same silile naprej, in da mu dihanje že celo ni delalo prav nobenih težkoč; ampak neumno se mu je zdelo, da bi človek samo korakal in korakal in bi se niti ogledati ne smel, kakor da bi hodili radi hoje in ne radi drugega. Dalje je na tudi čisto vse eno, ali prideš pol ure prej ali pol ure kasneje na hrib. In slednjič je čutil bolj in bolj, čim širje se je razgrinjal tam spodaj svet pred njim, kako krasno bi bilo šele, ako bi se bil odpravil sam sem gor, da bi se pre-pustil zdaj lahko prost in neoviran svojim čustvom . . . Zakaj če se je ustavil le za hip, se je že bal, da se ozre kateri teh tam gori na vrhu in da ga pokliče.

Ampak seveda . . . sam bi se ne bil vzdignil. Nikdar ni mogel umeti, kako naj so samotarjenje v kaki pozabljeni gorski vasi in potem tako lazenje po strminah in čereh lepše, nego

bivanje v sijajnem svetovnem kopališču, kjer se odkrije človeku, ki mora vse leto tičati v malem mestu, sredi majhnih ljudi, nankrat vsa prelest resničnega življenja, kjer že sam izpije vsaj kupico razkošja, ki ga imajo drugi vsak dan na bokale. „Naj se mi odpre s Triglavovega temena še tako veličastvo, — vedno je vse to le slika smrti, in peščica živega življenja tu pred mojimi nogami, da se mi je treba samo pripogniti in pobrati, mi je ljubša nego vse neme, mrtve harmonije tam gori nekje nad menoj, tako si je mislil in se je odpeljal vsako poletje takoj k morju, kakor hitro se je mogel nekoliko odkrižati svojih mnogobrojnih poslov.

In tako bi bil storil tudi letos. Le resen opomin njegovega, zdravnika, da je za njegove prenapete živce mirno planinsko letovišče in ne tisto vrvenje po obalih, ga je pripravilo do tega, da se je odločil za te kraje. In treba je bilo potem, da ga je vsa družba obdelovala, že ves teden, predno je obljubil, da se pridruži tudi on prvi turi na vrhove.

In zdaj je bil tu. In vedno bolj pogostoma se je ustavljal in se je oziral nazaj dol. In potem je pogledal zopet tja gor, kjer so se pomikali oni v zmerom isti razdalji, z zmerom istimi topimi koraki višje in višje. Prvi je bil že čisto gori na vrhu. Zdaj ima baje še samo četrt ure skoraj po ravnem do lepe male dolince, in potem še samo pol ure strme poti, pa bo gori.

Dr. Skala se je nasmehnil, in zdaj je že vedel, kaj bo storil... Tu do vrh steze pojde počasi i po ravnem okrog brda, ko ga ne bo nihče videl, zaostane toliko, da bodo že visoko v hribu, predno pride on do trate; tam se zlekne lepo na travo in bo čakal, oni pridejo polagoma vsi na vrh in bodo strmeli nekaj časa samo okrog sebe; potem šele se spomni kdo, kako da doktorja toliko časa ni, in počasi jih začne bolj in bolj skrbeti, ali ni obležal ali pa celo kam padel, in ne bodo še dve uri na vrhu, ravno dovolj, da se do sitega nagledajo, ko ga pridejo iskat. Tu ga potem najdejo — kak izgovor se že najde, zakaj je zaostal — in pač ne bo nobeden tako neumen, da bi se vračal radi njega zopet tja gor nazaj; tako pojde lepo sam in bo imel res kaj od tega.

Storil je tako, in zgodilo se je kakor je pričakoval. Zaslišal je najprej, kako so peli težko okovani čevlji proti njemu navzdol, potem plašno klicanje, in hip pozneje so stali drug za drugim vsi presenečeni pred njim.

Hoteli so vedeti vse, kako zakaj a on jih je odpravil, z nekoliko malomarnimi besedami, naj gredo mirno do kočje in naj ga počakajo tam, ko pride itak kmalu za njimi; ko pa troje mladih dam le še ni odnehalo, češ, da ga spremijo na vsak način one do vrha, da niso še prav nič trudne in bi nevedel on sam imena niti enega hriba okrog sebe, ako nima koga, ki mu razloži, kaj je to in kaj je ono, tedaj jim je brezobzirno povedal, da

je počakal ravno radi tega tu, ker želi biti sam, in da ne more umeti, kaj imajo opraviti imena hribov pri njegovem uživanju.

„Zamerijo mi že,“ se je nasmehnil, ko so odšli. „V srcu narreč mi zamerijo; zakaj na zunaj ne vem, če mi kateri pokaže, šeme kakor so vsi skupaj. No, kar je pa teh ljubeznjivih damic že celo ne, zakaj bolj ko jim stopaš na glavo, bolj se mečejo za teboj. Sicer pa - - če hočejo zameriti, prosto jim!“

In ne da bi se pečal dalje s človeško golaznijo, katero je bila zdaj vsaj za to bodočo uro tudi fizično tako globoko doli pod njim, je korakal krepko vkreber, ne da bi se ustavil in ozrl več; zakaj zdaj je hotel, da se odpre naenkrat in polno vsa mogočnost narave njegovim očem, ki jo bodo gledale danes prvič z enega njenih kraljevskih prestolov.

In tako je prišel s povešeno glavo, ves čas samo mehanično rdečim lisam sledeč, do tja, kjer ni bilo ničesar več naprej. In zdaj šele je privzdignil obraz in je pogledal dolgo in počasi okrog sebe, zastrmel tja dol v globine pod seboj . . . In potem je obstal kakor kip! Samo rahlo drhtenje mu je šlo čez vse telo, in glava se mu je zopet nekoliko sklonila . . .

Ni bilo veliko, kar je ležalo razprostrto v brezkončne daljave pred njim, ampak ta silna, ogromna tišina ga je zgrabila tako . . . Naj bi bili pričeli na vso moč zvoniti po vseh teh smešno majčkenih cerkvicah tam doli, naj bi istočasno vžgali sto in sto topov, naj bi izpustili vse železnice, katerih se je prikazala katera zdaj od te zdaj od one strani, kakor bi letela otroška igrača čez ravnino, — naj bi združili vse svoje šume in hrume, da bi napolnili tam spodaj ž njimi ves svet, tu gor bi ne mogel niti najšibkejši odmev . . . Kaj je človek proti tem svetovom? Kakor mravlja! In vsa ta mesta in vasi tu doli kakor toliko mravljišč!

„Tu gor naj bi prišli vsakoletno kralji in cesarji!“ se je nasmehnil in je počasi sedel, — duša se mu je bila že pomirila in goreti je začela zopet glava, — „tu gor naj bi prišli, da bi videli, kako so majhni in revni tudi oni! Saj je ravno to najboljši dokaz, da smo si vendar vsi ljudje enaki, ko nam, kakor hitro stopimo pred večnost, tako naenkrat zdrsne s pleč vsa ta mogočnost, ki smo se sami ogrnili z njo . . . Da bi sedel zdaj tu poleg mene tudi najmočnejši vladar in da bi bila sama, kakor prijatelja bi govorila . . . In če bi se spomnil potujoč rokodelec, da bi jo udaril enkrat za izpremembo čez hrib, mesto po cesti okrog njega, pa bi prisedel, — kdo bi še mislil na stanovske razlike?“

„Dokler bi bila namreč tu gori na vrhu!“ mu je pošepetal hudoben glas . . . In on je počasi prikimal, popolnoma mirno prikimal kako je prikimal kmetu, ki mu je trdil, da ni pravice na svetu, če mu je pognal hišo na boben. Kajpada, socialne razlike so, in tudi najvišje gore jih ne morejo odpraviti. Človeka samo tako zgrabi, ako se razgrne kaj prav veličastnega pred

njim, v resnici pa so to vse same sanje; in zmagovalka nad vsem in povsod je bila, je in bo sama trda, kruta realnost, suhoparna pozitivnost. Zakaj tudi ako bi prišel kralj sam sem gor in bi tudi še tako globoko začutil, da je le človek in nič drugega nego boren človek, — tam spodaj bi ga že čakalo stotero plahih služabnikov in tisočero v prahu pred njim klečečega ljudstva; in vse to bi mu govorilo, da je bil tisti čut ničevosti tam gori samo hipna zmota, resnica pa to drhtenje pred njegovo močjo . . .

In naj bi si oni rokodelec tam gori tudi domišljeval za hip, da je kakor kralj, njegov želodec bi ga že kmalu opomnil, kak kralj da je . . .

In oh. Skala je za hip pomislil, zakaj je tako, da veličastvo narave njega, ki stoji visoko na svetu, najprej poniža in potem poviša, siromaka pa najprej dvigne in ga sune šele nato zopet v njegovo siromaštvo nazaj . . .

Ampak kaj bi si človek belil s tem glavo . . . Dovolj mu je lahko, da se je njemu zgodilo bolj kakor kralju nego kakor siromaku . . . Zakaj le za hip ga je bilo sklonilo in le za hip je bil pozabil, da vendar še ni zadnji na svetu . . . Tudi njega jih pričakuje spodaj mnogo mnogo, ki se morajo do tal upogniti pred njim . . . Težko leži njegova roka na stoterih plečah, in samo pritisniti bi bilo treba, da bi se zgrudila cela vrsta prestrašenih obrazov predenj . . . Da, pravzaprav je šele to prava moč, prava oblast denar! . . . Kaj bodo vsi ti mogočnejši in dostojanstveniki, — če jim hočejo, jim ljudje izkazujejo časti; ampak treba je samo, da nočem, pa grem za vogel, ko gredo mimo, in nihče me ne bo tiral po sili nazaj . . . Pa njegovi podložniki, podaniki njegovega žezla naj storijo tako, ako on noče! . . . Samo požvižga jim, kakor psom, in takoj jih pridere cele tolpe, ki pokleknejo pred njim.

In vse to je njegovo lastno delo, plod njegovega lastnega truda! Kaj vedo oni, kaka last je vladati, ki jih je postavila slepa usoda že sama čez druge ljudi in niso nikdar občutili grenkega suženstva! Le tako dospeti na vrh: korak za korakom, težko obložen, čez ostre čeri in trnje, in stati potem naenkrat nad vsemi ter jim dajati svoje postave, deliti milost ali nemilost, kakor se mu zljubi, ali pa vsaj rogati se lahko vsemu okrog sebe, kar ni pod njegovimi nogami, — samo to je pravo resnično kraljevanje! . . .

„Da, koliko jih pravzaprav pa ni pod mojimi nogami? . . . Namreč tudi takih, ki bi jim ne bilo treba? . . . Saj se je ustvaril dobri gospod Bog skoraj vse tako, da se kar ruvajo za svoj prostorček pod teškim škornjem, ako vidijo, da jih je le deset že spodaj, — nam vsem drugim na veselje in korist, ki imamo tak škoren rajši na nogak nego na glavi! . . . Kaj je treba na primer vsem tem ljudem tu spodaj, ki sem jim danes zopet enkrat pokazal, kako so mi nadležni, če se mi ravno ne zdi

vredno, da bi tratil svoj čas ž njimi, kaj jim je treba, pravim, da se mečejo po vsi sili za menoj? ... Te nedolžne device bi slednjič še razumel, ko morda upajo, da bi peljal katero do svojih polnih jasli, kar ni napačna misel, ko sem rabil jaz skoraj dvajset let, predno sem jih napolnil, — ampak to bi rad vedel, kaj imajo drugi od mene, ko ne plačam za nikogar niti vinarja.

Evo, — zato, ker so izvedeli, da sem bogat! To je beseda, to je čar! ... O, če človek prav premisli, se je vendar le izplačalo delati tiste prve čase dan za dnevom pozno v noč, stiskati, ter stikati, kam bi prijel, da bi šlo bolj hitro navzgor ... Kje bi bila drugače tudi pravica, ako bi človek, kateri je stal toliko časa ob strani in samo gledal, kako so si drugi privoščili, ne imel nečesa od vseh svojih žrtev pred takole veselo gospodo, kakor je ta tukaj spodaj, ki zapravi krono, še predno jo ima! ... „Gremo sem!“ Gremo tja!“, kar tako le, kakor bi jim letel denar sam od sebe pred noge in bi ga bilo treba le pobirati! ... Ej, prijateljski, dokler ni kupa pred vami, kateri se množi sam od sebe, čeprav mu jemlješ, kolikor se ti zljubi, ne smete samo grabiti, ampak morate tudi pomisliti, odkod bo prišlo zopet nazaj! Še jaz pogledam vsako vinar, predno ga izdam ...

Hm, ampak pravzaprav bi mi res ne bilo treba več ... Zdaj že lahko rečem, da imam, tak čarobni kupček, ki sam klije in cvete, tako čudovito zlato kroglo, ki se vali, proti vsem naravnim zakonom, edina na svetu, sama od sebe v hrib in ne navzdol, in treba ni res nič drugega nego stati in gledati, kako pobere vsako svetlo drobtinico na svoji poti in kak se lepo debeli ...

Seve, ako še ti nekoliko pomagaš, gre hitreje, toda res čemu bi se človek upiral, ako mu ni prav nič potreba? ...

I ne samo, da ni potreba, — še nekaj drugega je, — zakaj bi si ne priznal tako sam tukaj gori, tista krogla ne pobira samo zlata za seboj, ampak res že nekoliko preveč solz, da bi človek lahko gledal to vrtenje vse svoje življenje, ako drugače ni hudobnega srca ... In kaj bi bilo meni, ako bi stopil tja, nekoliko privzdignil in se dotaknil s prstom, naj gre odslej bolj počasi, ko se nikamor ne mudi? ...

Kako bi me pogledale tiste žalostne, plahe oči mojih dolžnikov ako bi jim sam po svojem srcu naenkrat olajšal težko breme, jaz toliko preklinjani trinog ... Trinog sicer nisem bil in jemal sem samo, kar je bilo mojega toda nekoliko milejši bi bil lahko vseeno z njimi odslej ...

Glava se mu je bila povescila nehote globoko proti tlom in roj neprijetnih slik se mu je gnetlo pred oči ... Tista starka, suha in sključena, kakor kažejo coprnice v glediščih, ki je bila vzdignila zadnjič svogo bergljo proti njemu ... Ti nimaš usmiljenja z ljudmi, a tudi Bog ga ne bo imel s teboj!“ Divji je bil njen glas in na ulico se ga je moralo slišati ... In potem lani,

mu je bil privlekel oni dedec tri polnage otroke v sobo. Človek se sicer ne sme pustiti imeti od takih špekulantov za norca, in navadno so ljudje sami krivi, ako jih požene ta ali oni na cesto, ampak grd posel je in ostane vseeno . . . Če že moraš storiš, in ako bi imel ženo in kup otrok, bi vedel zakaj, toda tako . . .

Planil je hitro na noge in se je ozrl okrog sebe. Ves svet je žarel v prelestni luči: kakor smehljajoč obraz je gledalo vse gor vanj. „Glej, kako je vse krasno in blago, — naj bo še tvoje srce tako! Saj ni treba, da bi šel in trosil okrog sebe, ko bi padlo toliko v neprave roke, — samo tedaj, kadar boš videl stati ponižno bofest pred seboj in strmeti s prosečimi očmi v tvoje oči, samo takrat se spomni, da je tudi tvoje srce del tega prelepega božjega stvarstva in pusti, da se razlije vse lepo in čisto v harmonije vsemira!“

Tako ga je prijelo, da ga je zbolelo čudovito sladko v prsih in da mu je zaigrala solza v mokrem očesu. In z mehkim, blaženim nasmehom je gledal tja dol . . . In zdelo se mu je, da mora biti sam božji duh, kraljujoč tu gori na svetlih višavah, ki je objel njegovo zaslepljeno srce, da je spoznalo pravo srečo človeško in zagledalo belo, ravno cesto pred seboj. In kakor perica belo tkanino je razgrnil vso svojo dušo pod to visoko tja gor v nadčloveške sfere kličeče solnce, da mu izbriše zadnji madež iz njega.

In naenkrat se je spomnil tudi onih ki ga čakajo tam spodaj v koči in tudi do njih je bilo prijazno njegovo srce. „O, kako sem vam hvačežen“ je zamrmral. „Saj sicer ne veste, kaj ste mi dali, saj niti ne slutite, kaj občuti tu gori polna človeška duša, a tako smo ustvarjeni, da človek ljubi tudi slepo orodje dobrotne usode“ . . .

In začutil je močno potrebo, da popravi proti njim svoje prejšnje ravnanje. Še enkrat se je ozrl na vse strani, še enkrat je vdahnil z vso močjo ta čist zrak globoko v svoje prsi še enkrat se je spomnil tistega pomilovanja vrednega človeka, ki ga pusti zdaj za vselej tu gori, in potem se je počasi obrnil in je stopal z veselim srcem v dolino navzdol. In tuintam je vzel mal cvet iz bajnih spreprog, ki so bile razgrnjene med sivim skalovjem, ter si je okrasil svoj klobuk okrog in okrog.

Družba ga je že težko pričakovala, in skoraj na vseh obrazih je opazil temno nevoljo, da se vede tako. A preveč moči je bilo sedaj v njem, da bi jih ne bil takoj premagal, in še posebno, ko se jim je toplo zahvaljeval, da se ga s silo privedli do tolikega vžitka.

II.

V dolini je čakal dr. Skala že od poldne brzojav od njegovega koncipienta, naj bi se potrudil v prevažni zadevi za eno, dve uri sam v pisarno. Jezno je zamrmral, da bo imel morda

radi tega neumnega izleta še bogve kako škodo, a potem je izračunal, da pride lahko še vedno pravočasno, ako sede takoj v brzovlak. Brez obotavljanja je skočil v voz in je velel pognati proti postaji.

Toliko še, da je dospel. Pomirjen se je vrgel na blazine prvega razreda in se je zagledal ven. A v istem hipu, ko je vlak potegnil, se je spomnil, da je nepoboljšljiv nespametnež, ko se pusti radi takih opravkov motiti v svojem počitku. Vsi blagajničarji hranilnic, v katerih ima on svoj denar, niso zbežali, in vsi kmetje, ki so mu dolžni, se niso obesili! Za druge ljudi mu pa itak ni toliko mar, da bi si radi njih kratil svoje veselje! Še danes da v pisarni strog nalog, naj se ga pod nikakim pogojem ne nadleguje! Sicer je pa vsemu krivo le to, da je ta njegov koncipient taka nesamostalna mevža!

Ampak že mu je razsvetlil temni obraz vesel, zadovoljen nasmeh. No, seveda, pri meni tudi ni tako lahko biti samostalen! V svoji pisarni sem jaz vladar in nihče drugi! Pa me vseeno gleda na primer ta ljubeznivi dečko spoštljivo kakor svojega boga... Prav gotovo, da me ima tudi on za brezčutnega trinoga, ampak moja železna volja, moja neizprosna doslednost mu imponira, to je! Nietzscheja čita, pa primerja... Ampak res, zdaj mu pokažem tudi njemu, da nisem tako... tako enostaven... Naj živi še on, ko je revež in nazadnje je zaslužil, da mu malo priboljšam."

In zadovoljen sam s seboj, da se je izvršila tam gori na visočinah take lepa izpremembra ž njim, in zadovoljen tudi, da se ni izvršila prej, ko bi mu bilo lahko še škodovalo, se je napolnil takoj, ko se je vlak ustavil, naravnost v urad, da vidi, kaj neki je.

Globoko se mu je priklonila vsa pisarna, ko je vstopil. Koncipijent je stal pri svoji mizi in je govoril z mladim možem v zanemarjeni obleki, ki je gledal mračno v tla, in z enim dekletom, ki si je ravno brisalo vse solzne oči.

Skala je nalahko pokimal in je vprašal koncipijenta, zakaj ga je klical.

Neki gospod je bil davi tukaj; menda želi kupiti Vašo grajščino v Dolini. Mislili smo si, da pridete s tem vlakom, in se mora vrniti vsak hip.

Skala je zadovoljno prikimal.

"In kaj je s temi tukaj?" je vprašal malomarno, ko je bil že v svoji sobi in je odlagal svoje stvari.

Koncipijent je stopil hitro za njim in mu je začel potihlo pripovedovati. Bila je pravzaprav žalostna historija. Onadva zunaj sta bila brat in sestra. Brat je bil pijanec in do skrajnosti nemaren človek, sestra ga je morala s svojimi prihranki prav rediti. Te dni pa je bil napravil celo neko sleparstvo, in ako bi do danes popoldne ne bilo vse poravnano, bi ga bili naznanili. Tu se ga je uboga sestra zopet usmilila in je prinesla celo svoto,

da se jo izroči človeku, ki mu preti z ovadbo. Sestra zahteva zdaj pa vsaj toliko, naj bi ji brat podpisal, da je res prejel od nje ta denar in da ga ji bo vračal v mesečnih obrokih; oni gleda pa le v tla in ne reče nobene. Veliko vredna bi taka izjava sicer ne bila, ampak.

To je bilo Skalu dovolj. Jezno je planil na noge in je prijel človeka zunaj s trdimi besedami, ves trepetajoč resničnega ogorčenja. Ali je še kaj človeškega v njem, da se mu ne smili uboga reva, ki si zasluži s krvavimi žulji kak vinar, zato da ga ji tak potep požre. In zdaj je še mogočen ta mladi gospod in ima pomisleke, da bi podpisal! Ali blagovoli morda malo počakati, da pride policija? Alo! ako takoj ne sede in podpiše, mu pokaže on, dr. Skala, kako se občuje s takimi ptički! „Sicer pa bi bilo za Vas itak bolje, če ga zaprejo,“ se je obrnil prijazno k sestri. „Delali boste in delali kakor črna živina, ta bo Vam pa kradel. Pomislite vendar na svoje stare dni! Kaj menite, da bo Vas kdo vprašal, kam ste dali, ko ne boste mogli več delati? Eh, draga moja, svet dandanašnji nima več srca in pozna le denar! Še smejali bi se Vam, če poveste, da ste se pustili voditi od svojega preveč dobrega srca! Kaj pomaga, tako je!“ je vzdihnil globoko.

Oni pa je bil med tem časom že sedel in je ravno dokončal svoj počasni, okorni podpis.

„Tako!“ je rekel Skala in mu je vzel papir izpod rok. „In zdaj ste v mojih rokah, prijatelj! To listino pustite, gospodična, tukaj pri neni; in kakor hitro ne bo točno izpolnjeval tu prevzetih dolžnosti, mu zavijemo vrat! Kaj me merite kakor kak ropar?“ je vspلماتel srdito, ko se je ozrl oni s temnim pogledom nanj. „Da, prijatelj, zdaj bova midva skupaj plesala! Če nimate Vi srca, ga imam jaz, in ne bom nikdar dovolil, da bi Vi še nadalje izkoriščali toliko dobroto!“

„Saj ne bo več, gospod doktor, saj ni“

Dekle je naenkrat zopet silno zaihtelo, in vsak hip si je morala obrisati oči, ko je polagala počasi bankovec za bankovcem na mizo. O, kako se jim je videlo, da so težko težko prislужeni, kako strašno grenke in težke so bile te solze, ki so padale druga za drugo nanje, kako je bilo videti to izdelano, obtočelno roko med njimi! . . .

„Poglejte, rabelj, napasite si oči!“ je vzdihel dr. Skala. In je hotel reči še nekaj, pa ni mogel več . . . Preveč milo se mu je storilo pri srcu, in v očeh je začutil gorko mokroto, da se je moral obrniti vstran.

In potem je počasi spravil denar in ga je del v rjav zavitek.

„Tako torej!“ je rekel. „Zdaj bi bilo samo še“

Pomislil je in se je zagledal v zrak.

„Ali ji bomo kaj računili?“ je vprašal koncipijent čez nekaj časa potihoma in v tujem jeziku.

Dr. Skala ga je hitro pogledal kakor da ne razume, čemu vprašuje; a potem se je tudi sam pomislil in je rekel počasi:

„No, nekaj že moramo reči, že radi principa. Koliko časa ste izgubili z njima?“

„Zdaj čez eno uro in davi tudi pol ure z njo samo.“

„Ampak s tem, ki je hotel naznaniti, ste najbrže tudi že razpravljali, ne? Kdo pa je oškodovan pravzaprav?“

„Ah, da, pardon! Gospod Gorkič je bil z dekletom skupaj tu.“

„Dalje ta izjava, izročitev denarja ...“ je mrmral Skala in je pisal vsako posebej.

„Recimo prav po malem petnajst kron. To ne bo preveč, kaj?“

„Že ... Ampak glede na ...“

„Tisti „glede na“ sem že sam vpošteval, drugače se pač ne pričkamovo ves dan za petnajst kron!“ je vskliknil Skala nevoljno. „Pa naj bo no, v božjem imenu deset kron!“

„Deset kron daste za vse skupaj!“ se je obrnil k dekletu.

„Deset kron ...“

„No, kaj je tudi to preveč? Kaj naj dam še jaz kaj Vam?“

„Saj nisem rekla, da je preveč, gospod, ampak čisto vse sem pustila tu“ ... je zajecjalo dekle in je odprlo denarnico. Ni bilo za krono drobiža v njej.

„Eh, toliko boste že še imeli! Le malo bolje pogledajte!“ se je nasmehnil Skala, kot človek, ki pozna take maneve.

„Ne, res nimam, gospod doktor ... Ampak, če bi me mogli počakati ...“

„Ah, pojdite! Kdo bo čakal za tako malenkost in pisal po knjigah! Izposodite si rajše kje, pa je mir!“

Dekle je nekoliko pomislilo in potem je pokimalo.

„Neka prijateljica bi mi morda posodila ... Prosim, grem takoj povprašat in prinesem ...“

Skala je skomizgnil. „Izročite tukaj gospodu!“ je pokazal uradnika v drugi sobi in se je napotil proti svoji sobi.

In bil je že na pragu, ko se je spomnil.

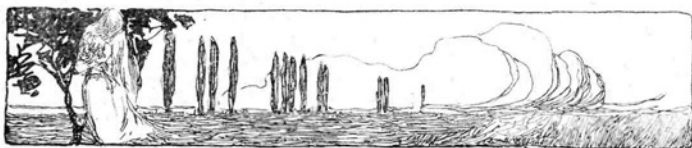
„Vzemite tudi to s seboj! Tu bi se lahko še izgubilo. Vaš brat itak ne bo ničesar plačal!“

Vrgel ji je listino, je pokimal in je zaprl za seboj.

Ampak, ko je sedel za mizo in je odpiral inventar in cene svojih stvari na grajščini v Dolini, se je spomnil za hip svojih naklepov tam gori na planinah.

„Čudno, kak vpliv ima okolica na nas!“ se je začudil.

F. T. VASOVANOV:

PO VEČERJI...

Poleti sta večerjala še ob dnevu. Navadno ji je mož pravil, kar mu je prišlo na misel in gospa Melita je imela vprašanj na izbero.

Nocoj se je pa brž videlo, da manjka vsega. Molče je vstopila v sobo Melita z večerjo, trdi — nekako moško odločni so bili njeni koraki. A navadno je stopala tako tiho in prožno, da niti ni vzdramila Poldeta, če se je zasanjal obrnjen skozi okno v svet. —

Videl jo je, ko je odprla vrata, zleknil se je, obrnil na stolu in pokazal hrbet. Prižigal si je cigaro in si zažvižgal veselo, kljubujočo popevko.

„Nisem te čakala... Tu imaš, Tolažba!“ Kadar sta si bila navskriž, ga je klicala po priimku. In res tako čudno se sliši, kakor bi si ne bila več ko tujec in tujka.

„Ne bom!“ je siknil Polde in zopet zažvižgal in še močneje potegnil iz cigare.

„Pa pusti!“

Nič...

Zaškripal je stol. Polde se je lagodno pretegnil in sunil z nogo globoko pod mizo. Še bolj se je obrnil na stran, nasmehnil se je nehote. Menda si je mislil: kako smo ljudje čudni, v srcu je čutil samo toploto in ni je smel pokazati svoji lepi Meliti. Tako je zahtevala neukročena strast — kljubovalnost. In ta strast je močna pri moških in močnejša pri ženskah.

Melita se je nalašč umaknila v kamro. Sedla je na posteljo svoje triletné Florice, ki je spala. Njemu ni prižgala luči v sobi, čeprav se je mračilo in je imel Polde tudi navado brati ob tem času časnike.

„Bomo videli, kdo bo prvi...“ si je mislila Melita in zdaj-pazdaj pogledala skrivaj v sobo. V ta namen je pustila vrata priprta.

„Jaz ga že ne pogledam, on bo prvi...“

Tako polne so bile njene misli, da bi se kmalu glasno menila z njimi, kakor s prijateljicami.

„Dobro sem se držala že oba dni in ne odneham, jaz ne!“

Kakor bi se ji godila največja krivica, se je smilila, sama sebi in začutila je, da so se ji zmočile trepalnice.

„On je kriv vsega . . .“

In bolj in bolj se ji je množilo blaženstvo v srcu in bolj in bolj so se ji tajale solze v očeh od močnih žarkov — kljubovanja.

„Bogvari, da bi odnehala — jaz.“

„Ne smeš Melita,“ ji je pošepnila tiha misel — sladka prijateljica.

„Saj tudi ne bom!“

„Hudo te je razžalil, zadoščenja ti mora dati, že veš in ne pozabi, da ti je rekel: „neznaš kuhati — in kosilo si mi pri-smodila, ker si klepetala z babnicami!“ Pomisli, tako ti reče in vendar si malo pogovorila le z Matildo. In Matilda je vendar gospa — pa se tako neusmiljeno izrazi: „Z babnicami.“

„Bo že videl, mu bomo že dale. Počakaj!“

Bogve zakaj je to dobro, Meliti je bilo silno prijetno v srcu a zraven je mislila na jok.

„Oho vstal je, šel bo . . .“

Hitro se je umaknila gospa Melita nazaj od vrat, da bi je ne bil Polde zapazil.

„Naj gre!“

In misli so ji živo prigovarjale:

„Le pusti ga, naj le gre, celo noč naj pije, tudi igra naj, saj bo lahko, sobota je. Pa naj vse zapije, zaigra in pijan naj pride domu. Ej Melita, to bo potem jutri maščevanje: oplakane oči in jok, v srcu pa tako prijetno, saj veš, kakor je že bilo. Še te bo prosil odpuščanja še, prinesel ti bo bonbonov:“

„Melitica, no . . . ali bi . . .“

In ne boš se zmenila.

„Po noči sem te slišal Melitica, kašljala si. Pa bi nemara prsnih karamel . . . Ali bi. Kupil sem jih v lekarni.“

„Pusti me!“

Kaj ne Melita, osorno ga boš zavrnila in omamila ga boš z bliskom iz oči.

In potem?

To bo vrhunec: imela ga boš pred seboj kakor otroka, tako bo neznaten in smešen in vse bo obljubil . . .

„Ej kje imam že zapiske, kaj hočem. Kupil mi bo.“

Vse, Melitica, vse.

Dobro je računala Melita in srečna je bila pri tem. Ni se mogla premagati, objela je Florico, jo poljubila in vzbudila vsled tega.

„Ma — ma,“ zaspan glasek se je vzbudil iz mraku.

In polglasno, Polde je lahko slišal, se je pogovarjala Melita z otrokom:

„Florica, pridna si bila in jaz ti bom nekaj kupila!“

„Mama — kaj? Punčke ne maram. Tisto . . .“

„Že vem . . .“

„Tisto, tisto! In ata bo tudi kupil?“

„Nič ata, samo jaz . . .“

„Je ata hud?“

Zadnja beseda se je razblinila v mraku in oglušela. Kakor bi se bili zbali, sta umolknila, ker v sobi se je trdo prestopal Polde od okna k vratom in spet nazaj do okna.

„Vse je slišal, prav mu je!“

In od nekod iz ženske duše ji je spet privrelo na dan, pri očeh ji je pogledalo in se razlilo po licih. Oho, to so tiste solze, ki so že mučile milijone možkih in jih slepile. In Polde ni bil izvzet.

„Le naj čuti! Veš, Melita, to je huda pokora zanj. In za pokoro pride trdni sklep in sledilo bo zadoščenje. Vse, kakor hočeš.“ Prijetno so jo navduševale take le misli:

„Vidiš, tako je prav!“

Mimo vrat je takrat stopil Polde in trdo jih je zaprl z nogo.

„Kdo bi te poslušal!“

Ni mu dalo miru, moral je nekaj reči, zato se je izrazil na ta način. Ali, revež, tako dobro ga je razumela Melita in čutila je čisto natančno, kako se mu je tresel glas . . . Nji sami se je zazdelo v tistem hipu, da ga pomiluje: tak ubožec je.

Pa prejšnje misli ji niso dale miru:

„Ne pusti se! Le daj! Vidiš, vidiš, no to je še lepše: Florica tudi joka. O le jokaj le! Kako zna, o tudi Florica bo ženska.“

Vse je slišal Polde in tudi občutil. Nekam globoko se mu je vlivalo, kakor bi se vroče kaplje udirale v vosek, tako je bil ves mehak in voljan.

Ali da bi ne bilo tega neusmiljenega kljubovanja.

Tudi Poldetu so dale dosti opraviti misli:

„Bodi pameten, Polde! Je že res, pravzaprav kdo je vzrok, res je: jaz sem malo preveč povedal. Mož sem in Melita je ženska in ženske imajo tako naravo . . . Torej . . .“ Odprl bi vrata, tiho bi zapel:

„Melitica, sladka Melitica, si še huda?“

Ne — ne — ne . . . Tega pa ne, Polde . . .

Kako pa bi bilo bolj možko?

Rad bi bil odprl vrata ali ni si upal. Pa je le trdo stopil.

„Kje je moj sivi klobuk?“

Saj je vedel, da je v kamri in Melita mu tudi odgovorila ni. Zato je vzel slamnik in odšel in seveda zaloputnil z vratmi.

„Že gre!“ je vzihtela Melita in skočila z Florico v naročju k oknu. Tudi Florica je pogledala radovedno:

„Oh mama, kakšen je ata. Ni dober, jaz ga ne maram. Kdaj mi boste kupili tisto — nocoj?“

„Bom —“

„In ata ne bo nič kupil.“

„Nič!“

Počasi je šel spodaj po cesti Polde. Premagoval se je — ali zmagalo ga je. Moral se je ozreti v okno, vedel je, da sloni

na njem Melita skušal, je da bi bil v malorazločnem mraku, pogled hud in kljubovalen . . .

„Mama, ata me je pogledal tako črno. Nič ne bo kupil pravzares nič . . .“

„Nič . . . nič . . .“

Dekletce se je nakremžilo in zjokalo ter se obrnilo in naslonilo na mamino ramo.

Meliti se je zdelo prijetno, da tudi otrok čuti. Tem večje in obilnejše mora biti zadoščenje! Lepo bo to!

Se je hotela pogledati za možem — ali ni ga bilo več na ulici. Gospod Polde Tolažba se je takrat zadovoljno ustavil pred razsvetljeno trgovino in računal toda ne trezno. Kaj to, malo več ali manj — presenetiti jo mora. Ali nocoj? Ne, nocoj še ne, jutri, ker je nedelja kakor nalašč. Nekaj zelo prisrčkanega je opazil v drugem oknu in se je spomnil tudi — Florice.

Srečna Florica srečnejša Melita. Dekletce je jokalo, Melita je bila vesela. Brze misli so vse videle, čutile in ji pravile.

„Melita, lahko se smejaš. Česa bi rada — no, kaj bi najraje. Morda bo zbral pa ravno tisto. Če bo imel srečo, bo uganil . . . Bo . . . bo, saj bo. Je že zagledal tisto . . .“

Sladko hrepenenje je šlo sedaj prek njenega srca in nekoliko drhtela je v nestrpnem upanju. Vse prejšnje jo je minilo, glasno se je nasmijala in tako močno je stisnila k sebi jokavo Florico. —

„Zakaj plakaš, punčika, moja Florica?“

„Ata je tako hud . . .“

„Oh Florica, hi . . . hi . . . hi . . . Lepo znaš. Nič ti ne bo kupil ata nič . . .“

In je zajokalo deklece še bolj. Melita je stopila od okna nazaj, sedla na posteljco in na kolenih zibala hčerkico.

„Ti angelček, kako si lep, če tako ljubeznivo jokaš . . .“ Poljubila je napete ustnice.

„Ej otroček ne jokaj, saj ata ni hud. Nedolžno si in kako bi moglo razumeti to solnčno zakonsko srečo.“

Florica se je kremžila, Melita se je smijala, ker misli — sladke prijateljice so jo bogato obsule :

„No Melita ali vidiš, zmagala si. Kdo bo prvi? Polde . . . Poigrala se boš in slabši bo takrat kakor Florica. — — Toda hvaležna mu tudi moraš biti, veliko stane in še posebno, če bo tisto . . . Ob lepem vzhajajočem jutru te bo presenetil in ti pripraviš zanj hvaležnost opoldne pri kosilu . . . To bo nedelja! Poglej, Melita, kaj si si zaslužila, ker nisi odnehala. Lep nauk zate!“

Zelo razkošno je bilo v njeni duši, kipelo je v nji hrepenenja in sreče. In mnogo je mislila in študirala, kako se ji bo najbolj podalo jutri opoldne. Pokazati se mora, kako zna biti Melita tudi res vsa ljubeznivo medena Melita. In jutri bo tak praznik!

Pa mora biti res prijetna taka-le komedija zakonske sreče, kaj pravite?

JOŽE:

KAKO JE JERNEJ LUMPAČ PROSIL ZA OROŽNI LIST?

Jernej Lumpač je bil star, po celi fari dobro znan postopač, ki ni nikoli ničesar delal, pa vedno dobro živel. Kje dobiva denar, so ljudje pač sumili, posebno še, ko jih je v tej njihovi sumnji tudi še sodnija parkrat potrdila. No, pomagati si pa vkljub temu niso vedeli drugače, nego da so si kupili nove ključavnice, ali pa dali vsaj stare popraviti.

Jernej vam je bil precej potegnjen a postava. širokih pleč in ploščate, skoro kockaste glave, z mršavimi, neostriženimi lasmi. Ne smete pa misliti, da je bila z velikostjo glave tudi njegova pamet v pravem sorazmerju. Da, nekateri hudomušneži so še celo zatrjevali, da celo luna ni brez upliva na njegovo možganje. . .

Drugače je bil sicer miren — kot taki — vendar pa ni ostal hladnokrven, če so drugi vanj silili in rili. V takem razpoloženju je tudi večkrat kaj napravil, zaradi česar se je moral bridko pokoriti. Tako je n. pr. zagnal nekoč paglavcu, ki ga je dražil, katerega pa ni mogel ujeti, kamen s tako silo, da bi ga bil kmalu ubil. Posledice si menda lahko mislite. —

Tako mu ni bila torej ječa nikaka španska vas — nasprotno, celo sam je trdil, da bi se prej izgubil doma v svoji sobi, kakor pa v ječinih prostorih.

Midva sva se pa vkljub vsem tem njegovim lepim prirojenim in neprirojenim lastnostim dobro razumela; zato mi je pa tudi večkrat povedal kako, ki bi je komu drugemu gotovo ne bil. Tako sem zvedel enkrat od njega tudi zanimivo povest, kako je prosil nekoč za orožni list, pa šele, ko sem mu zagotovo obljubil, da je ne bom nikomer povedal.

* * *

„Tisti čas“, tako mi je pravil, „je prišel k meni v ječo kakor nalašč pisar, vsaj kakor sem ga sam obsodil. Ne da bi upošteval dolgčas, ta človek mi je prišel tudi še radi nečesa drugega, važnejšega kakor nalašč.

Premišljal sem namreč ravno, kako bi neki izprosjačil od gosposke dovolilo, da bi smel i jaz, Jernej Lumpač, javno nositi

orožje. Pa ni se mi hotelo zasvetiti v glavi! Omenil sem nekoč svojo željo pazniku, trdosrčnežu, kar ga je bilo v koži, pa je starec sitno zarežal name, rekoč, da se mi meša.

No, kar tako hitro se pa vendar nisem dal odpraviti. „Če ta reva sitna noče, ki nima pravzaprav nič za govoriti, bo pa kdo drugi. Višji gospodje, ki so vsem, torej tudi v vseh dobrih lastnostih — na ta način tudi v usmiljenju i. t. d. — višji in boljši kakor ta ubogi biriček, mi ga bodo pa čisto gotovo dali, ko jim še povem, da ga res rabim.“

Zato sem vkrepal in tuhtal, pa zopet tuhtal in vkrepal, kako bi prišel do orožnega lista. — In ta gospod sedaj se mi je zdel kakor rešilni angelj, ki mi bo pomagal do zaželenega cilja. „Ta gospod je gotovo bolj izkušen v takih rečeh kakor jaz; gotovo bo tudi to vedel. — Potem se me pa le boj, gliva sitna, če ga dobim! Mislim, da potem ne boš imel več take korajže, nad menoj svojo sitnost stresati. — Sicer bo to pa tudi orožnikom in drugim takim radovednežem imenitno strašilo, kadar bodo le preveč silili za mano tja, kjer nobenega ne rabim.“ Tako sem si mislil.

Z gospodom sva se kmalu spoprijaznila. Bil je ves drugačen človek, kakor pa moj paznik, čeravno je bil gotovo najmanj trikrat toliko pameten kot on.

Razodel sem mu ves svoj naklep in ga obenem prosil, če bi mi ne mogel vsaj prošnje napraviti, ker jaz ne vem, ne kako, ne kaj.

Gospod, prijazen kakor je bil, se je res nekako smešno namuzal, a se vendar takoj vsedel in začel pisati — papir, pero in črnilo si je bil že prej, ne vem za kaj, od paznika izprosil —

Slavni naš magistrat!

Jaz, Jernej Lumpač, po stanu postopač, rojen dne 13. marca l. 18 . . . okoli polnoči v Hudem gozdu pri N., ponižno prosim, da bi se mi dovolilo, nositi orožje. Svojo ponižno prošnjo opiram na sledeča dva razloga:

1. Nisem nikoli varen pred nepoklicanimi, a zraven tega nevarnimi osebami, od katerih sem bil tudi že parkrat prijet, kar vam pričajo najlažje domači orožniki.

2. Sem dobro vaje orožja, kar tudi lahko potrdijo zgorej navedene priče.

Popis osebe:

Velikost: stanu primerna.

Obraz: zabuhel, zaradi brezbriznosti jetniških paznikov neobrit.

Lasje: umetniški.

Ušesa: skoraj živalskim podobna in z izvrstnim sluhom.

Nos: zaradi potrpežljivosti navadno razbit, a vkljub temu izvrstno duhajoč.

Oči: ponižne, dobro teme vajene.

Roke: kosmate, daleč segajoče.

Noge: izvrstno vajene teka.

Trdno se nadejajoč, da ga bom čimprej dobil, pred možmi postavte vedno ponižni

Jernej Lumpač,
začasno na Žabjaku, celica 20
v Ljubljani.

To je vse to skončal, mi ga je še enkrat prebral in zapečatil.

„Zakaj ste pa naredili toliko popisa; tedaj me bodo pa še lahko spoznali, če me kje zalote in to pri meni najdejo. — In pa nekatere točke! zakaj ste me pa tako popisali n. pr. postopač, živalska, med nama rečeno, v ušesa, dolgi prsti, oziroma roke i. t. d. i. t. d.“

„To mora biti tako, moj ljubi Lumpače“, mi je odgovoril prijazno tovariš, „sicer ga ne dobiš. Gosposka ima vedno svoje kaprice, pa hoče vse natanko.“

Ta odgovor me je vendar vsaj deloma potolažil, dasi sam prošnje gotovo ne bi bil tako naredil, če bi jo bil znal.

Težko sem pričakoval odgovora, ker sem imel že skoraj prost biti. Po nepotrpežljivem čakanju je vendar prišel, v pravem pomenu besede prišel. Peti dan namreč stopi k nama v celico komisar z dvema drugima, me grdo pogleda, pa reče s tistim mirnim, navidez brezizraznim, zato pa za obtoženca več kakor izraznim glasom:

„Zaradi norčevanja iz javnih postav se vam zapor za sedem dni podaljša“ in, ne meneč se dalje zame, mirno odide.

Skoraj se nisem zavedel, kje da sem. Tako razočaranje! Namesto orožnega lista — še sedem dni zapora, ki sem ga bil že itak sit! Tega pa še vendar nisem pričakoval od gosposke. — Ali ni mi bilo še navsezadnje toliko za zapor — saj sem ga že itak vaju — ampak, da orožnega lista nisem dobil, to se mi je za malo zdelo.

Kaj sem hotel? Ko sem bil zopet enkrat prost, mi zopet ni kazalo drugega, nego nositi orožje protipostavno — ker brez njega nikakor nisem hotel biti — dokler mi ni naposled sodnija pregnala za vselej tega veselja.“

Je že tako na tem božjem svetu — — —

MIJO MLADJENOVIC.

AJDINO CVETJE.

I. V LEPEM JUTRU.

Kaj sneg lahak je pal z nebá
in zdaj žari in lesketá,
ko solnca čisti, zlati soj
upíra v zvezdic se nebroj?

Mordá pa čilim bel, krasán
ves z dijamanti je pretkan!
Mordá krasil je Božji vrt,
a zdaj po zemlji je prostr.

Ni čilima blesteči kras,
ni snežec, — to je njive pas:
na njivi ajda se belí,
na listih rosa ji žarí.

II. PRED SLOVESOM.

Neznatno ti, ponižno cvetje,
zakaj si drago mi takó,
da se mudí tako mi rado
na tebi žalostno oko?

Še nekaj dni, pa dekle k sebi
poslednjikrat tesnó privijem,
pritisnem ustne ji na ustne,
da ves ji slaj drhteč izpijem.

Potem pa s krvavečim srcem
odidem v dalnji tuji svet,
in ti duhtel mi boš ob potu,
domačih njiv predragi cvet!

III. AJDA RUDÍ.

Cvetje ajdino rudí,
kakor da na snežec beli
kaplje padajo krvi.

Drago cvetje, na te pada
moja srčna kri,
ko te še na rodni zemlji
zadnje gledam dni.

Tekla, tekla topla krvca
bo iz srčnih ran
na spomine mi najdražje,
najkrasnejše in najslajše
težki zadnji dan!

IV. V TUJINI.

Drago si meni,
ajdino cvetje,
nežno in ljubko
kakor spominčec
drobna očesca.
Cveti in dehti
v zemlji domači!

Prišlo do njive
dekle bo moje,
v tebe uprlo
jasni očesci.
Zrlo bo vate,
mišlilo na me,
na me, ki v dalnji

tuji deželi,
v zemlji nedragi
tvojih ne gledam
drobnih očesc,
njenih ne vidim
dragih oči.

UGANKE.

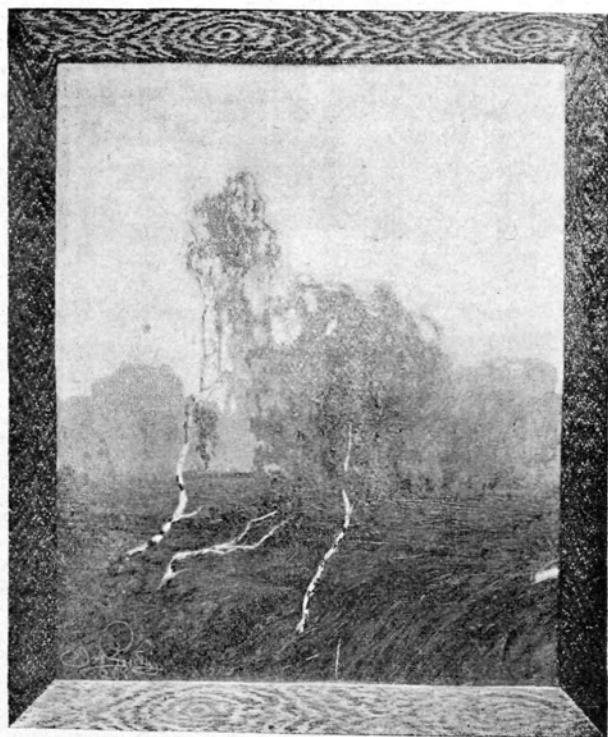
Razpisujemo danes

dvanajsti natečaj ugank

ter si želimo najštevilnejše udeležbe. Pogoji so ti: Rešitve saj se dopošljejo najkasneje do 15. decembra. Naslov: „DOMAČI PRIJATELJ“ v PRAGI VIII. Pravico do izžrebanja imajo samo odjemalci Vydrovih proizvodov in člani njihovih družin.

Število rešenih ugank ne odločuje, ena zadostuje.

Cene so:

1. *I. Pisecky*: Breze v viharju
(oljnata slika, po sliki).

2. *Ferdo Plemič*: Tilho in drugi
(krasno vezana knjiga).

3. Jardiniera.

4. *Rado Murnik*: Znanci krasno vezana knjiga).

5. *Pogled na Split* (slika v okvirju).

6. *Dekoratívni kip deklice.*

7.—8. *Posodice za kavo* (tri skudelice s krožniki in napisi: Vydrova žitna kava).

112. Sestavljalna uganka.

Val. Zavrh, Begunje.

Sestavi iz sledečih besed znan pregovor:

Lepa, toča, znak, jek.

113. Uganka.

V. Snežničanov iz K.

Zapojem si pesemco s črkami
tremi,
iz grma na grm veselo letim;
če „a“ mi prideneš, cvetlič nobeni
ne delam izjeme, vse pomorim.

114. Kraljevi sprehod.

Konjiček iz Devete dežele.

e	v	s	o	j	l
e	s	l	r	e	u
k	r	e	c	i	b
i	o	p	j	i	n
d	r	e	u	b	i
e	n	d	j	g	o

115. Konjiček.

Sava Burič iz Emone.

	da		do	ko	sve		či		
	ra	o				ko	tu		
te	te	gle	sn			kar	po	az	bu
	mi	je					piš	ži	
kri	ko	eg	si			go	vse	tre	mr
	nik	zi					vi	la	
po	si	je	le			ve	sa	so	pre
	vo	maj					dru	sa	
ko	po	pa	ka			ze	dre	jaz	ga
	re	dre					ti	le	
ti		le	Sm			niš	no		pri

116. Uganka.

Mart. Grobelnik.

Beseda prva znači
kar človek in žival ima
z besedo drugo me kličejo
doma.
Če skupaj obe mi daš,
delce kruha maš.

117. Demant.

Svojmirov, Ljubljana.

o
i a i
a a k a a
s r s
r

118. Besedna uganka.

Branko iz Bočne.

. u . e
. o . e
. a . o

*Smreka, lepo ti drevo, lepa si, ko majnik si je
ko po prvi sneg se kuje, rado gleda te oko
ko buri po svetlo pes. Smreka, vse kar ti si prebena*

119. Tiskovni pogrešek.

Pušiški v Gorici.

V neki knjigi sem čital stavek: „Marsikomu se sline cede po podplatih.“ To sicer ni res; a odstrani mal tiskoven pogrešek in dobil boš resnico, o kateri ti ba vedela povedati marsikaka našo gospodinja.

120. Vprašanje.

Fr. Šolar, Odnekod.

Trije svetniki, tri svetnice, gospod kaplan izpod Gorice in pa stari Kimavec iz Žleba, koliko črevljev jim je potreba?

Rešitve ugank v 11. številu.

102. Rogač. 106. Marko komar. 108. Gregorčič. 110. Vega, veša, veja, vera, veša, veža. 111. Za domovine trud in kri, slovenski narod naj živi.

104. Krčmarjeva kreda
pra čudna je reč,
ker piše brez reda
in vsikdar preveč.

Na njo če izpiješ
šest litrov manj dva,
napisanih najdeš,
pa šest in še dva.

Silvester K.

109. Ne samo, kar velewa mu stan,
kar more, to mož je storiti dolžan.

S. G.

Dobitki najstegj natečaja

so bili izžrebani sledečim rešileem:

1. *Par dekorativnih kipov*: Marija Skasa, učiteljeva hčerka Velenje.
2. Janko Kersnik: *Zbrani spisi* (knjiga) Ognjeslav Grösslinger, nadučitelj, Devica Marija v Puščavi, p. Sv. Lovrenc nad Maribore.
3. *Ščetna garnitura*: Terezija Petsche, Ljubljana, Kolodvorske ulice 3.
4. *Pogled na Ljubljano*, (slika) Franc Ponikvar, posestnik in župan, št. Vid p. Begunje pri Cerknici.
5. A. Aškerc: *Jadranski biseri* (knjiga) Jos. Kalin, kurat Drežnica.
6. *Garnitura majol. vaz*: Josipina Dougan, sopr. strojevodja, Divača.
7. *Posode za kavo*: Ana Ruprecht, posestnica Šteben, p. Globasnica.
8. *Posode za kavo*: Ivan Kravos, sedlar Gorica.

Listnica uredništva.

Kamničan, M. n., Primejski, Slobodin, Radigoj, M. Z. Aog v Kranju, F. N. Slavjan, Mitrofanov, Filemon, France, Pavla, Erazem: Ničesar sprejeto. Marija. Nekteri stihl so prav lepi ali h koncu zabredete v okornost. Aleksej. Bernalno. Tajen: Pesmica je za domačo rabo prav čedna, za tisk [pa ni. Bogdan, Emanuel Brinski: V koš!

VSEBINA: Dr. IVO ŠORLI: Doktor Skala na goráh. — F. T. VASOVANOV: Po večerji. — JOŽE: Kako je Jernej Lumpač prosil za orožni list? — BORISOV Milijonarjeva smrt. — MIJO MLADJENOVIC: Ajdino cvetje. — Uganke.

Izdajatelj in za uredništvo odgovoren: F. Vydra v Pragi VIII.

Tisk firme Binko in Zika v Pragi II., Vodičkova 22.

BOŽIČNO PRESENEČENJE.

Zakaj letiš danes tako hitro od doma, Ivan?“ je vprašala mlada ženica gospoda oficijala. Zavrnela, ki je v predsobi oblekal zimnik, pripravljajoč se k odhodu. Čeprav se je glasilo vprašanje, kakor očitka, vendar je zabliskalo nekaj v temnem očetu, kar je odkrivalo šaljivo nagajivost, ki je bila izzvala to pripombo.

„Odpusti, Fanika, danes moram končati še par stvarij, da se ne bom moral jutri na svet večer dolgo zadrževati.

Ženica menda ni mnogo verjela izgovoru, ker je še bolj nepoverljivo pogledala nanj. Gospod oficijal na videz ni zapazil posebnih pogledov soproge in si je z dolgim poljubom osladil primorano ločitev ter že zapiral vrata za seboj. Vedno slabejši odmev njegovih korakov je podučil njegovo gospo, da je zdaj svobodna, da lahko nemotena dovrši svoje priprave za božični večer. Gospod oficijalpa je vednopo časnejše stopal po stopnicah iz prvega nadstropja doli, kakor bi hotel podaljšati svojo pričujočnost v hiši, ki mu je hranila tako ljubeznjivo rodbinsko gnezdece. Doli v prizemlju je obstal v poprečnem hodniku in nekako nepotrpežljivo gledal v zadnji njegov konec. Nervozno je potrkal s palico po kamnitih tleh in hitro koraknil v ono stran. Tam na koncu hodnika, kjer so se v črni temi gubile stopnice v klet je zopet postal in napeto poslušal. Zadovoljen izraz mu je spreletele, ko se je zaslišalo doli zaškripanje ključavnice in ko so pol časni in težki koraki oznanjevali, da stopa nekdo iz kleti kvišku. Končno se je izdignila za ograjo ženska glava in telo skrivljeno na stran pod težo železne s premogom napolnjene posode.

„Gospod!“ je zaklicalo dekle začudeno in postavilo premog na tla. Dihala je hitro in glasno.

„Da, Micka, zanalašč sem šel za vami, moram vam nekaj povedati. Danes bo prišel menda s pošto večji zamotek, dar je to gospej za Božič. Ali ona ne sme tega vedeti! Mislim, da bo najboljše, če pazite na pismonošo, vzamete od njega zamotek in ga odnesete doli k učiteljevim, da ga spravijo, dokler ne pridem ponj. Ali ste me razumela, Micka? Dobro naredite to! Rajše desetkrat zastonj bežite na stopnice, kakor da mi pride pismonoša v stanovanje! Če bo gospa godrnjala, kaj skačete okoli in da delo zastaja, molčite, za enkrat vas ne bo konec . . .“

„Bom že nekako naredila, gospod, nikar ne skrbite. Gospa danes ne bo imela časa pazit na me kaj delam, ona —“ Tu je hitro obmolknila opazivši gospodov nasmeh. „No, kaj klepetam. Samo brez skrbi pojdite, da nobeno presenečenje ne pokvarim.“ „Torej z Bogom, Micka,“ je rekel gospod oficijal in stopil veselo po veži na hišni prag, med tem ko je dekla vzdigovala svoje breme. Neko posebno zadovoljstvo ga je navdalo, da je rešil tako lahko težki problem, kako bi se neopaženo utihotapil v hišo božičnidar. Nabral je ustnice in zazvižgal si je potihoma, kar je delal vselej, kadar je bil zadovoljen. Nič ni gledal na vreme, ki ni bilo prav nič božično, junaško je korakal vpred po hodniku, ki se je ves topil v blatu. Ravno je zavil na p . . . ski trg, ki je bil zdaj ob tem času še skoraj popolnoma prazen, ko

ga je vzdramil iz mislij spoštljiv pozdrav: „Klanjam se, gospod oficijal!“ Pogledal je kvišku in zagledal pred seboj pismonošo, ki se je ravno pripravljala skočiti na zadnjo stopnico poštnega voza, na katerega strehi je bila naložena cela piramida škatelj.

„Na zdravje, gospod Keber. Ali imate kaj zame?“

„Da, gospod oficijal, nekak zamotek je tu.“

„Slava, to je sreča! Gospod Keber, rad bi ga utihotapil v hišo, da ne bi žena ničesar vedela o tem. Rekel sem že dekli, naj preži na vas in naj vzame to od vas.“

„Ali pa pustim zamotek pri vašem hišnem gospodarju, če vam je drago. Imam namreč tudi zanj dve pošiljki.“

„To bo še najboljše,“ je soglašal gospod oficijal. „Storite to, prosim vas.“

„Samo mi izvolite kar naprej potrditi sprejem,“ je rekel pismonoša iskaje v celem kupu poštnih spremnic. Končno je našel pravo. Podal jo je s svinčnikom vred gospodu oficijalu in podstavil svojo torbo, da bi se laglje pisalo. Oficijal je podpisal ne da bi še posebej gledal na naslov. Poiskal je napitnino v denarnici in stisnil jo pismonošu v dlan potem pa je še veselejše volje hitel dalje. V par minutah že je izginil v veži hiše, na kateri je dvoglavi orel naznanjal, da je tu zavetišče boginje Pravice.

III.

Bilo je že blizu poldne, ko je gospa Fanika, ki se je živahno vrtela okoli štedilnika, zaslišala energično cinkanje zvonca. Hitro je pustila kuhinjo, pogledala se v predsobi po stari navadi skoraj mehanično v zrcalo, če je vse na njej tako, kakor mora biti in odprla vrata stanovanja. Junaška postava pismonoše je stala pred njo in on ji je dajal nekak podolgasti zamotek. Še le, ko so se zaprla vrata za pismonošo, se je nekako začudila nad čudnim izgledom pošiljke. Pogledala je na naslov, ali ta je bil prav: „Zavrnel, oficijal v P . . .“ Drobní prsti so začeli nepotrpežljivo razvezovati vrvico. Krasna svetlomodra svila pa, ki se je pokazala njenim očem, jo nekako ni kar nič posebno navdušila, kakor bi bilo pričakovati; nasprotno, kakor v silni neprijetni zadregi se je sesedla na stol, nepremično gledajoč v osodno blago. Njeno razburjenje je bilo tako veliko, da ni slišala škripanja ključa v vratih, niti precej energičnih korakov dekle. Pa tudi Micka, ki je obstala pri kuhinjskih vratih in zagledala odprti zamotek pred gospo je podlegla istemu presenečenju.

„Za pet ran božjih, gospa,“ je spustila preplašena iz sebe, „menda ni prišlo to le zdaj s pošto?“

„Da da, moja zlata,“ je odgovorila gospa z rezigniranim glasom. „Tudi jaz sama čakam pošiljko iz Prage, pa sem zato ničesar sluteč odprla ta zamotek a glej — to je gotovo možev dar meni. Menda me je hotel presenetiti s svilo, katero sem si želela enkrat za plesno obleko.“

„Joj, jaz nesrečnica, kaj bo le gospod rekel? Cele ure že čakam, če se le kaj gane na stopnicah letim ven, koliko sem že prigovor slišala zaradi tega od vas. Kako sem bila vesela, ko ste odšla dopoldne na uro z doma! Pa je bilo vendar vse zastoj! Zakaj sem morala iti ravno zdaj v prodajalno?“ je jadi-

kovala Micka in postavila košaro z nakupom kaj trdo na klop. „Prosim vas, Micka, še vi mi mešajte glavo, saj se mi že tako vse vrti. Kaj naj le zdaj s tem naredim, Micka? Svetujte! Jaz se ne zmislim ničesar.“

Micka se je malo zamislila, potem pa veselo poskočila. „Že vem, pomoč je lahka, samo molčati morate, gospa. Gospod je rekel naj nesem pošiljko doli k učiteljevem. Zavijmo zamotek spet nazaj in jaz ga dam tja, kakor da bi ga bila dobila od pismonoše. Samo hiteti moramo, gospod pride lahko vsako minuto.“

Svet je bil dober in takoj se je zvršilo vse, kakor je predlagala Micka. A bilo je tudi zadnji čas. Komaj se je Micka vrnila gori že je zacinkal zvonec in gospod oficijal je bil tu. Micka je odpirajoč gospodu vrata zaupljivo pošepetala: „Vse je v redu!“

„Vem, vem,“ je odvrnil ta in zadovoljni nasmeh mu je zaigral okrog usten. Od srca je objel svojo fletno soprogo, kateri je tako premeteno pripravil božično presenečenje.

III.

V veselem pričakovanju in v mnogih drobnih pripravah je naši zakonski dvojici kaj hitro minil dan, katerega glavne dogodke, smo očrtali. Minil je tudi sledeči dan, ki prinaša zvečer najprijetnejšo in najtoplejšo rodbinsko slavnost, pri kateri se pozabijo vse skrbi, ki jih življenje nudi v večji ali manjši meri. Vsak pije ta večer iz sladke kupe sreče, vsak zatre v sebi v teh trenutkih vse egoistične nagone in veseli se veselju, ki ga je pripravil drugemu.

Mrak svetega večera je padal v lahnih meglah na zemljo in zato je gospa Fanika že z nekim nemirom čakala na soproga, ki ga je poslala popoldne na sprehod, da bi ji ne bil na poti pri zadnjih važnih slavnostnih pripravah. Micka, ki je pripravljala debelo ščuko za svetovečerno gostijo, se je smejala, ko je videla nepotrpežljivost svoje gospe. Ona je bila z delom skoro gotova. Potice so bile spečene že dopoldne a večerjalo se bo danes povsod prej, kakor navadno.

„Gospa, ne jezite se na gospoda. Saj še ni utihotapil svoj dar k nam pa gotovo čaka, da bi se še bolj stemnilo, da ga ne bi kdo videl.“ In ko je opazila smehljaj na prijaznem obrazu gospe Fanike je pristavila: „Veste kaj, gospa, jaz bom ugasnila svetiljko v predsobi. Danes se gospod gotovo ne bo jezil na temo.“ In brez da bi čakala na dovoljenje, je skočila v predsobo in ugasnila luč, da je postala v hipu debela tema; le ozek svetel prog iz kuhinskih vrat se je črtal na tleh.

„Micka, saj morate iti še v mesto,“ je rekla gospa dekli, ko se je vrnila nazaj v kuhinjo. Zdi se mi, da je zdaj že vsako čakanje zastonj. Brez čaše kakšne tople pijače danes na božičen večer ne smemo biti. Naročila sem sicer iz Prage imeniten grog in oblatne, ki so gospodu tako dišale, ko sem jih zadnjič za skušnjo vzela, ali ta Vydra ki je drugače tako vljuden in pripravljen na vsako uslugo, je o pot nekako prepočasen. Ali pa niti on kriv ni ampak velikanski promet na pošti zdaj pred prazniki, ko vsak človek kaj pošilja. Zato je menda tudi moja pošiljatev zakasnila. Nu, zdaj se ne da več pomagati! Bežite hitro h Ka-

divcu po steklenico ruma, tudi k Peternelu skočite, naj vam dajo za goldinar zakuskov k čaju. Samo hitite, mudi se.“

Micka je res hitela, v minuti je bila oblečena in letela je iz kuhinje, kakor iz topa. Ali pesmica, ki jo je tiho mrmrala med zobmi, ji je zastala v grlu od straha, ko se je zadela v neko črno postavo v predsobi.

„Tiho, Micka, to sem jaz, — ali ni gospe tu, ali grem lahko notri s svojim zamotkom?“

„Jojmine, gospod, kako sem se vstrašila! Cela trepetam. Samo brez skrbi pojdite, gospa mora paziti na svoj štedilnik, da se kaj ne prismoči.“

„Dobro. Počakajte malo, spravil bom to v omaro in še malo odidem proč, da moj tihi prihod ne bi vzbujal nobenih sumenj.“

„Tiho in oprezno, kakor tat je stopal po prstih in s pri-tajenim dihom mimo kuhinjskih vrat k sobi. Neizmerno oprezno je pritisnil kljuko in izginil v temni sobi, iz ktere se je pa takoj zopet enako neslišno vrnil nazaj. Ali cvak! — mu je spodletela kljuka iz roke in v globoki tišini se je razlegnil ta sumnjivi glas še bolj razločno naokoli. Kakor bi ga grom udaril, tako je obstal.

„Kaj stikate še tu okrog Micka?“ se je slišalo iz kuhinje. A ko ni bilo odgovara, so se odprla vrata in v njih se je pri-karalagospa Fanika. Ali komaj se je ogledala po temni predsobi, ktero je le medel odsev iz kuhinje nekoliko razsvetljeval, je s prestrašenim krikom skočila nazaj. Še le zdaj je gospod oficijal zopet oživel.

„Zlatica, to sem jaz, nikar se ne vstraši!“ je rekel in skočil k njej, ki se je sesedla na stol v kuhinji, tako so se ji zašibila kolena. „Hihihi!“ se je ozvalo v predsobi, potem so se vrata od stanovanja glasno zaloputnila.

„Ali, Ivan, za božjo voljo, kako si me prestrašil — ko bi vedel — “ Daljših očitk ni bilo, ne ve se ali zaradi nepripravnega trenutka in mesta ali zaradi preštevilnih poljubov, ki so obsuli lice in usta gospe Fanike.

„Tega je ta Micka kriva, veš že zopet ni prižgala luči v predsobi“, se je izgovarjal čez nekaj časa gospod oficijal, najbrž zato, da bi pregnal vsako najmanjšo sumnjo.

IV.

Čez dve uri je bil mladi zakonski par gotov z božično večerjo. Sama sta sicer sedela pri mizi ali mala obedovalnica zdela se jima je tem toplejša in milejša. Veselila sta se že dolgo na to prvo njihovo rodbinsko slavnost in Fanika je svoji materi, ki je hotela priti k njej čez praznike, odpisala, naj pride rajše še le po Božiču, samo da ostaneta z možem ta večer popolnoma sama.

Micka je začela pospravljati mizo in gospa Fanika ji je po-magala. Gospod oficijal pa je pristopil k igravo majhni smrekici, ki je stala vsa nakinčana in povešena na okrogli mizici. Prižgal je svečice in ko je odšla žena v kuhinjo, je zginil v drugo sobo od koder je čez par trenutkov prinesel osodepolno pošiljko, ki jo je s ponosnim nasmehom položil pod drevesce. No, tudi gospa Fanika se je prikazala zdaj med vrati z raznimi zamotki v rokah.

„Fanika“ — „Ivan“ — se je zaslislalo skoro v istem trenutku iz dveh ust ali pripravljenе besede nekako niso mogle raz usten, ki so se stopile v dolg in pristrčen poljub. Še le čez par trenutkov je pripeljal Zavrnel svojo soprogo, objemajoč jo čez vitki pas, k drevescu.

„Tukaj imaš majhno darilce od tvojega pokornega in vdanega soproga,“ je rekel oficijal.

Hlinjeno presenečenje mlade gospo premenilo se je v veliko čudenje, ko je vzdignila naznačeno darilo. „To vendar ni tisto, kar sem imela v roki!“ ji je šinilo v glavi. „Ono je bilo v meh-kem papirju a to je v zabojčku.“

Ali ko je sedla k mizi, da bi hitro odprla in pogledala kaj krije tajinstveni zabojček, zatresla so se ji usteca šegavo in iz grla ji je zahihital srebrn in pristrčen smeh. Zavrnel, ki se je že veselil na radostno presenečenje svoje soproge, je v čudu obstal in njegove oči so široko odprte v očitujočem začudenju počivale na njegovi mladi ženi.

„Kaj je to, Fanika? Kaj to pomeni?“

„Ivan“ je izjecljala gospa Fanika med silnim smehom, „zdi se mi, da sem si to darilo sama naročila.“

„Kaj praviš, Fanika?“

„Na, poglej, tu je Vydrova firma. Najbrž bodo to dolgo pričakovani Vydrovi oblatni, ki so ti bili zadnjič tako všeč in steklenica imenitnega malinovega groga ki sem ga nedavno doli pri učiteljevih poskusila in ki se mi je zdel tako izvrsten, da sem ga naročila tudi za nas, da končamo nocojšno slavo ž njim.“

Hitro je vzela klešče pripravljene na mizi in kmalu je odprla tenek pokrovček malega ličnega zabojčka. Res so ležale notri dve škatulje znanih maslenih oblaten in steklenica groga. Obraz gospoda oficijala je postajal vedno daljši.

„Veruj, Fanika, — ne razumem — nisem slutil . . . jaz toraj zate sploh ničesar nimam,“ je jecljal in nezadovoljni, skoro obupni izraz je vedno bolj naraščal na njegovem licu, medtem ko se je gospa Fanika čim dlje tem pristrčnejše smejala.

„Prosim te, Ivan, povej mi kako si sploh prišel k temu.“

„Hm, lahko! Včeraj srečam pismonošo. Vprašam ga če ima kaj za me. Da, da ima, nekako pošiljko. Pripovedujem mu, da bi rad to pred teboj skril a on se ponudi, da bo pustil mojo pošiljko pri hišnemu gospodarju, da mora tako ali tako tja. In včeraj zvečer sem bil pri našem hišnemu gospodarju in sem prinesel ta nesrečni zaboj domu. To je cela povest.“ je pripovedoval gospod oficijal zlovoljen.

„Hahaha — imenitna historija! Ali nikar se več ne srdi, Ivan,“ je začela gospa Fanika tolažiti svojega soproga premagujoč nove navale smeha, ki so se pri pogledu na njegovo razočarano lice vedno zopet povračevali. „Tudi jaz se moram izpovedati. Tudi jaz sem dobila včeraj zamotek, ki me je presenetil in ki je pripravil našo Micko skoraj k obupu, ko ga je zagledala v mojih rokah. Nisem ti hotela pokvariti veselja in zato je odnesla Micka pošiljko k učiteljevim, kakor si naročil in kjer najbrž še vedno čaka na te.“

Lice gospoda oficijala se je spočetka tega govora temnilo, potem pa so se razvedrile oči in nazadnje se je še sam glasno zasmeljal.

„Micka!“ je poklical, ko se mu je polegel prvi napad glasnega veselja. „Micka, vi ste ptičica! Hitro doli k učiteljevim in sem z zamotkom, ki ste ga tja zavlekla.“ Micka je najbrž slišala celo lanljivo povest pri odprtih kuhinjskih vratih, kajti njena lica so bila rdeča, kakor piruhi in oči so bile vse solzne pa ne od žalosti. Komaj je stlačila „prosim“ iz ust tako jako jo je dušil smeh, potem je pa hitro stekla ven.

Gospod oficijal je pogledal med tem lepo mapo iz zelene svile, v katero so bili prav na umetniški način ušiti krasni cvetovi rdečega maka. Še se je zahvaljeval soprogi za okusni dar, ko se je Micka že vrnila z zamotkom. Ali še ni bilo konec razočaranj nesrečnega moža. Gospa Fanika ni nad prelepo modro svilo, ki je šuštelala pred njo na mizi kazala onega navdušenja, kterege je njen soprog za gotovo pričakoval. Nekam se je zamislila in nje ne oči so gledale proč, kakor bi bila pozabila na vse okoli sebe.

„Fanika, kaj ti je zopet?“ je vprašal gospod oficijal ne le začudeno ampak tudi užaljeno.

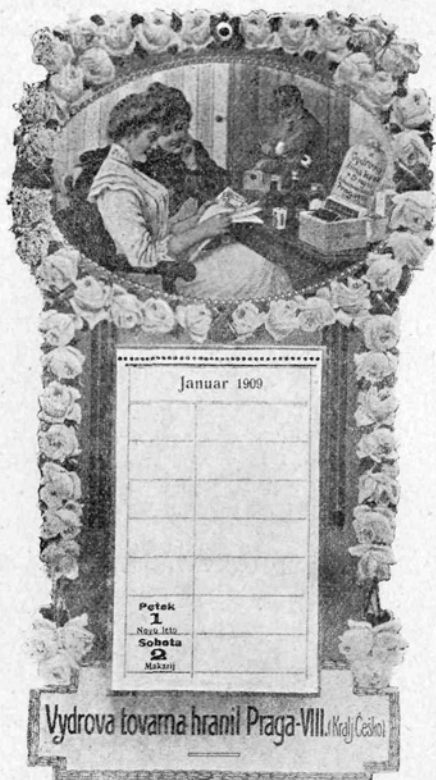
Gospa Fanika je pogledala nanj in miren sladek nasmeh ji je zaigral okoli ust. Belo roko je ovila okrog njegovega vratu in potegnila njegovo glavo nižje doli, da mu je mogla pošeptati nekaj naravnost v uho. Bilo je to gotovo nekaj jako prijetnega, zakaj gospod oficijal se je obrnil k nji s posebno ognjevitostjo. „Draga, zlata Fanika!“ je ponavljal in jo vzdignil, kakor perce v svoje naročje. Gospa Fanika je stisnila svojo zlato glavico na njegova prsa in on jo je poljubljal ves srečen in ves iz sebe od veselja po laseh, po vratu, po licih.

Kakšno sladko tajno mu je povedala gospa Fanika, izdal je z napitnico pri toplem malinovem grogu, ki je vendar le zaključeval veselo božično slavnost.

Zagledal se je v prelepo rdečo njegovo barvo, vzdignil kozarec in dejal: Na mnogaja ljeta moja zlata nova mamica, na tvoje zdravje, na zdravje našega prvega potomca! Naj mu diši čez leto dni ravno tako imenitno Vydrova otroška moka, kakor diši meni nocoj ta srečni večer temnordeči Vydrov malinov grog!“

Blaženi nasmeh soproge je pritrdil njegovim besedam, čeprav so njene ustne govorile: „Ivan, ti si porednež!“

OGLASI:

Prihodnji številki „Domačega Prijatelja“ priložimo zopet, kakor vsako leto svojim cenj, naročnikom stenki koledar pozraven stoječi sliki in pa žepni zapisnik za leto 1909. Za slučaj morebitnega nesporazuljenja pripomnimo, da smo učiteljske zapisnike odposlali že pred začetkom šolskega leta, ter gg. učitelji obdržijo sedaj samo stenske koledarje.

Zapisnike razdelimo vedno na učiteljske, gospodarske in splošne. Mnogi kmetovalec ne navede pri naročilu svoj stan, ter potem dobi v svoje škodo splošni zapisnik, kateri je ujerjen v razmerju večjega in manjšega posestnika. Naznanite nam vsi, kateri ne označite pri naročilih svoj stan, popolni svoj naslov!

Kakor se velikokrat zgodi, doda Vam pošta pošiljatev v prav nerednem stanu in nasledek te redne odpreme je, da mnogokrat manjka koledar ali pa zapisnik. Opozarjamo Vas, da pošljemo takoj drugo pošiljatev, ako ono neredno vrnete takoj listonošu, ter na

isto napišete: Ne sprejemem, ker manjka zapisnik, (ali pa koledar). Le potem nam je mogoče izprostiti si od pošte, da z večjo pozornostjo odpremlja naše pošiljatve. Nadomestilo nam seveda pošta ne da, vendar pa poižve, kje so posamezne priloge ostale.

Črez 100 kron smo plačali meseca novembra kazni radi nezadostno fankiranih naročilnih dopisnic. To je zanimivo. Poštni erar izda nove „jubilejne“ znamke, dasi ima še precejšno množino starih. Na ne dosti pregledni način oglasi veljavo istih do 1. novembra in sedaj je za dopise, polepene s starimi znamkami kazen ravno taka, kakor, da bi bili brez znamke sploh. Dober kšeft! To je na tisoče kron na dan. Morda bi se morale znamke menjati večkrat. Nota Bene! Vzkazano je, naj se take znamke ne označijo s poštними štambiljami, zaradi zamenjave. Še to! Uniči se jih in še kazen prišije!

Prosimo! Ne uporabljajte starih znamk, poštni urad Vam jih do konca decembra zamenja brezplačno.

Dalje uljudno prosimc, da na dosedaj priložene naročilne listke prilepate 5 vinarske znamke, ako po dopisnici naročate kavo, ali kaj družega sploh. Za dopisnico, priloženi tej številki zadostuje pa 3 vinarska znamka, ako se razun naslova nič ne pripiše.

Večkrat se zgodi, da nekateri naš g. naročnik napačno izpolni položnice poštne hranilnice, tako, da ne izvemo za njegovo ime. Napiše namreč na srednji del položnice namesto svojega imena naš naslov. Blagovolite si položnice izpolni ti najrajši sami, kajti na pošti v časih hite, ter napišejo nerazložno. Na prvi del se napiše znesek, zgoraj s števil-

kami spodaj z besedami, na drugem delu se ponovi znesek ter označi maslov odpošiljatelj svoje ime. Spodaj datum. Zraven na tretjem delu zopet znesek in svoje ime. Od teh treh delov obdržite prvi del takoj nazaj, kakor pobotnico, druga dva dela pa gresta na Dunaj, kjer si jih v pošto hranilnico zaračunajo ter nam potem pošlejo samo srednji del. Ako toraj tam majka Vaše ime nikakor ne vemo, kdo nam je denar poslal. Na zahtevo nam to naznani pošto hranilnični urad na Dunaju, ako je bilo ime vsaj na tretjem delu ako pa ne, leži položnica več let tukaj, brez da bi vedeli, od koga je.

== Cenik naših izdelkov. ==

Hydrova žitna kava poslana posebej v platnenih vrečicah poštne prosta 5 kg	K 4'50
Otroška moka 1 kg. škatljica	„ 2'40
Juhne konzerve (grahova, gobova, lečna, riževa in rezančna) posamezni zavitek à $\frac{1}{2}$ kg.	„ 1'50
Tudi 1 kg vseh vrst po 200 gr	„ 3'—
Juhni pridelek 1 steklenica $\frac{1}{2}$ kg	„ 3'—
Šumeči bonbon „Ambo“ in tudi s „sidrom“ zavitek 50 kmd.	„ 2'—
Malinovi grog	„ 2'—
Oblati „Desert delikat“ zavitek s 50 kmd.	„ 3'—
„ Destinky zavitek s 50 kmd.	„ 2'50
Masleni oblati zavitek s 25 kmd.	„ 2'—
„Buhtin“ v $\frac{1}{4}$ kilogramskih stekleničicah	„ 1'—
Gorčica po francoskem i kremžkem načinu po $\frac{1}{4}$ kg po 80 h	
Pošiljke od K 6'— (razun kave) posiljamo poštne prosto.	
Za poskušnjo kolekcija vseh naših izdelkov K 3'50 in poštino.	

Predavanja gospoda profesorja Resnice na Vydrovski univerzi.

Visoko cenjene gospodinje, dragi gospodje, privrženci Vydrovski! Ko sem začel prvo svoje predavanje objavljeno v zadnji številki „Domačega Prijatelja“ vsekakor nisem računal z dejstvom, da zaradi pomnjanja časa in prostora ne pridem do razlaganja svojega znanstvenega nazora. Ne bom tajil, da me je posledica mojega poziva, da naročate Vydrove konzerve, zelo razveselila ali po drugi strani me je množina naročil brez predhajajoče moje učene razlage precej vznemirila. Hotel sem Vas namreč s svojimi številkami prepričati in navdušiti ter uveriti se o svoji sugestivni sili. Hotel sem Vas povznesti, podžgati, vzplamteti!

V rektoratu naše slavne univerze so mi sicer rekli, da jim je vseeno, če naročate pred ali po moji razlagi, vsekakor jim je milejše imeti Vas v svojih zapiskih prej, ker če ste enkrat tam, boste naročali tudi poznejše.

To vidite na meni, da sem konzervativec in da se podajam na vse strani. Naj bo tam prav, naj bo tu prav. Prepričan pa sem, da Vas po moji učeni razlagi prisili ne le razum ampak tudi prava zdrava radovednost, da si naročite te prave Vydrove juhine konzerve v svoje kuhinjsko skladišče.

Gotovo ve vsak izmed Vas, kaj pomeni beseda konzerva.

Pripraviti kakšno jed ali hranilno sredstvo tako, da se lahko dlje časa spravi in da se lahko v dalnje kraje pošilja, to se pravi konzervirati. S sušenjem postaja meso ne le boljše, okusnejše ampak tudi trpežnejše in sicer s tem, da se pri sušenju mesa v dimu razvijajo antiseptične snovi — pare fenolove in kreosotove. Temelj fenolovih par je karbolna kiselina, ki je kakor Vam je znano sredstvo, pred katerim bi zbežal sam vrag in ne samo bacili.

Meso se naklada tudi v olje, kaj ne? Saj so Vam sardinke gotovo znane. Navadno pa se meso, posebno tudi ribje meso suši. Dalje sušimo na primer vse sočivje in gobe. S tem že jih konzerviramo. Tudi jajca pošiljana iz tujih krajev v velika mesta, se suše. V Kini je priprava takih jajec zelo razširjena in koristonosna obrt. Jajca od vseh ptičev se nabirajo, kakor pri nas krompir a posušeni beljak se uživa tudi od naših evropskih slastičarjev. Jajca naših

kokošij so sicer izvrstna, ampak draga in majhna, zato si pomagajo podjetni ljudje na drug način.

Sadje dajemo in kuhamo v sladkorni vodi, ki kakor žganje brani vsako širjenje miasmičnih zarodkov.

Specijalno pa imenujemo konzervo vsak pripravek, ki je gotov h kuhanju kakšne jedi. Zato imenujemo tudi naše juhe konzerve, ker so brez vsake dalnje primesi popolnoma gotove in dajejo s kratkim pokuhanjem pravo juho.

Drage gospodinje! Naša češka kuhinja ni na zadnjem mestu. Priznana je in v resnici je izvrstna. Ima svoje specijalitete, kakor knedlike in vdolke in zagotavljam Vas, da dobre buhte primorajo vsakega tujca k navdušenemu priznanju. Tudi Vydrove juhne konzerve so nikle iz prave češke kuhinje. Diše tako izborno, kakor da ste jih pripravili od kraja do konca doma. Vse, kar zahteva razvijen jeziček, najdete v njih. Ako so že med Vami priljubljene, zahvaliti imajo to le tej svoji posebno mojstrski in vestni sestavi.

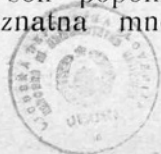
Razun izvrstnega okusa, je mislim potrebno, da Vam razjasnim tudi njihov kemičen obseg, s katerim hočem še posebej dokumentirati vestnost Vydrove tovarne, koja se trudi vsekdar podati Vam najboljše proizvode. Izvolite, prosim Vas, pogledati sledečo kemično analizo:

Obserajo v odstotkih:	Grahova	Lečina	Gohova	Mudlova	Riževa
Vode	8.76	8.02	7.71	7.82	9.96
Dušikovih snovi	18.91	18.58	10.75	10.16	8.14
Masti	10.18	10.93	26.33	19.65	16.39
Brezdušikovih ekstraktivnih snovi	50.24	47.32	40.57	49.06	52.62
Staničevine	0.92	0.89	0.86	0.46	0.38
Sodnatega klorida (kuh. soli) . . .	8.59	11.64	11.93	11.27	11.45
Drugih mineralnih snovi	2.40	2.62	1.85	1.58	1.06

Iz kemične analize vidimo, da kažejo številke zelo polno vzajemno razmerje enotljivih delov, z ozirom na glavne zahteve hranjenja. Vsaka posamezna konzerva obseza značno množino tako plastičnih hranil, t. j. krvotvornih snovi (proteinov) kakor tudi respiratornih hranil, t. j. lahko probavljivih škrobovin, dekstrina in masti ter končno tudi pepelovin, ki razun kuhinjske soli obsežajo tudi fosfate, ki stvarajo kosti.

K hranilnim, telo in kri stvarajočim snovem, toraj k takim ktere človeški organizem na vsak način potrebuje, prištevamo dušikove snovi, mast in ekstraktivne brezdušikove snovi (škrob, dekstrine, sladkorje, itd.)

Primerno majhna množina vode v Vydrovih juhinih konzervah je na korist njihovi trpežnosti in s primernim množtvom kuhinjske soli popolnoma odgovarja pravemu pojmu konzerve. Neznatna množina nehranilnih snovi,

h katerim prištevamo staničevino, ki neprobavljena odhaja iz telesa, je dokaz o vestni izberi najboljših surovin.

Opozarjam na primer na primes grahove in lečine moke, ki je pripravljena le iz vestno olupljenih plodov.

Trajnost Vydrovih juhinih konzerv je neograničena. Spravljene morajo ali biti, kakor se samo o sebi razume v suhem. Vlaga je najnaravnejši pogoj za razklad vseh podobnih snovi. In tudi v suhi shrambi še se morajo hraniti juhine konzerve pred mrčesom, ki povsod leze in privabljen od prijetnega vonja sklada svoja jajca najrajše tja, kjer so človeku najmanj dobrodošla.

Prosim toraj častite gospodinje za skrbno shranjevanje konzerv.

Mile dame in Vi, cenjeni gospodje! Vidim s kakšnim zanimanjem sledite moji razlagi. Moral bi omeniti tudi hranilno moč Vydrovih juhni konzerv, ter v številkah pokazati njihovo hranilno ceno. Razložiti stališče znanosti o vzajemnem razmerju hranljivosti dušikovih snovi, masti in ogljohidratov, ki je v razmerju, kakor 5:3:1. Primerjati celo vrsto hranil z juhnimi konzervami in tako dalje.

Upam pa, da mi poslušalstvo naše stare slavne univerze podobne račune odpusti. Končni rezultati bili bi gotovo v proseh Vydrovih juhni konzerv. Neglede k temu, da so vsi ti računi jako aproksimativni, moram sam priznati in tudi Vi boste rekli, da ne bi najboljše in najimunitnejše številke v korist hranilne sile konzerv, ne dokazale ničesar, če bi se te juhne konzerve ne dale jesti.

Vsaj je dokazano, da so hranilne snovi same od sebe popolnoma brez okusa tako beljakovine, kakor masti in ogljohidrati. z izjemo sladkorja in kuhinjske soli.

Zato pristopimo k drugemu činitelju, ki je enako važen in to je izborni okus Vydrovih juhinih konzerv.

Razun raznih drugih lastnosti, s katerimi je obdarila priroda človeka, da bi si poboljšal svoje bitje. je tudi dar razpoznavati slabo od dobre.

Ne vem zakaj naj bi človek zatiral to dobro a primitivno lastnost, zakaj najbi se zadovoljeval z neokusno hrano, če ima še toliko hranljivih tvarin. Tukaj nastopa prav za prav Vaša posebna in važna naloga, mile gospodinje, pripravljati ne le hranilne ampak tudi dobre in okusne jedi. Gospodinja se sodi glavno po svoji kuharski umetnosti.

Kakor slaba kuharica kvari dobro voljo vsem, ki so odkazani na njene ponesrečene izdelke, tako visokih zaslug si pridobi gospodinja, kateri je vodilo ne k štedljivo, nego tudi dobro kuhati.

Ako Vam ponuja toraj Vydrova tovarna svoje konzerve, kakor hranilne, mora biti s tem obenem tudi rečeno, da so dobre. In iz tega gledišča posebno Vam priporočam, drage dame, njihovo uporabo v Vaših kuhinjah.

Gotovo je, da ne gre izpolniti ves svoj čas, cel dan s kuhanjem. Koliko družega dela čaka na vsako gospodinjno v hiši. Kolikokrat zaželel si je morda Vaš mož zvečer ali dopoldne malo tople juhe. Danes ste imeli na primer opoldne grah za prikuho, Vaš mož te prikuhe nima rad ali grahovo juho ljubi zelo. Še zvečer se spomni, da bi ne bilo napačno jesti malo grahove juhe. Tudi gobovo rad je. Ali kdo bo kuhal zvečer juho, ta ni skuhana v minuti!

In vendar kako lahka je pomoč! Vydrove juhne konzerve so tako delikatne!

Naročite si za poskušnjo vse vrste: gobovo, grahovo, lečino, nudlovo in rižovo. Zmleta zmes, imeniten vonj! Gotovo radovedno in nepotrpežljivo delate prvi poskus.

Na eno porcijo ukuhajte zvrhano žlico. Pazite, da ne bo juha preredka, pa tudi pregosta ne. Pet minut, najdlje osem naj povre, to je popolnoma zadosti (rižova se mora kuhati petnajst!) Koliko dela, truda in jeze ste si prihranila. Nobene masti, nobene soli, ničesar ni treba pridajati! Kaj nam ne dolgujete priznanje? Vsaj priporočite nas in ne bodite egoistične, ve modre gospodinje. Če ste sami zadovoljni, priporočite Vydrove juhne konzerve tudi drugim.

Povejte svojim znankam in prijateljicam, da ste prihranivši si delo, prihranile tudi čas, ki Vam je kolikrat dragocen. Tudi v denarjih ste prihranile. Kako malo ognja je treba za Vydrove juhne konzerve! Vsaj Vam zgori drugače skoro drv toliko, kolikor date zdaj za konzerve. Krožnik juhe stoji 6 vinarjev, močnejše 7!

In še nekaj, cenjene gospodinje, poskusite brez skrbi, z zaupanjem. V škatljici, v kateri dobite Vydrove juhne konzerve je čista zmes vsega, kar je treba za dobro juho. Od zelenjave pa do soli. Ničesar na kemični način fabriciranega ali celo nečistega. Naša tovarna pripravlja svoje konzerve na najskrbnejši in najčistejši način, kar se mora od vsakega tovarnarja jestvin že samo o sebi zahtevati.

Juhi ne manjka ničesar, le solite lahko še malo, če imate radi jako slane jedi.

To je vse. Naj še povem, da stoji cela škatulja obsegujoča $1\frac{1}{2}$ kg. ktere koli konzerve 1 K 50 vinarjev in da se lahko pripravi iz nje 20–25 krožnikov juhe.

Napišite toraj takoj naročilo. Dajte si konzerve priložiti k drugim izdelkom Vydrove tovarne. Če doseže račun 6 K dobite pošiljko poštne prost, seveda razun Vydrove kave, ki tehta sama ob sebi 5 kg in se pošilja vedno posebej.

Drage gospodinje in cenjeni gospodje, čeravno nisem imel namena, vendar sem Vašo potrpežljivost prenapel. Zahvaljujem se Vam zato posebno toplo za Vašo pozornost. Vabim Vas že naprej k daljšim predavanjem, katerih menim prirediti še celo vrsto. Na svidenje.

